

မင်းလူ

ပြောတိုင်းယုံတဲ့
ပုတ်သင်ညှို့

အခန်း (၁)

နေမင်းမောင်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ ကျော်နန္ဒရယ်ချင်သွားမိ၏။
စိတ်ပျက်သလိုလည်း ဖြစ်သွားသည် ။ ပြမိတာကတော့
မှားပြီထင်တယ်ဟူ၍ လည်း တွေးလိုက်မိ၏။

နေမင်းမောင်သည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်၏
ဖန်သားပြင်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်လုံးက
ပြူးကျယ်လာသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ မှေးစင်းလျက်ကြည့်သည် ။
ပြီးတော့ အားမလိုအားမရဖြစ်ဟန်နှင့် ကိုယ်ကြီးက
ရှေ့ကိုငိုက်ငိုက်သွား၏။

ဗီဒီယိုခွေတစ်ခွေကို ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။
မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဝတ်အစား အမျိုးမျိုးဖြင့်
ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုးပြနေပုံကို ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည် ။

အရပ်က တော်တော်မြင့်သည် ။ မိန်းကလေးထဲမှာ
ရှားရှားပါးပါးဖြစ်သော အရပ်အမောင်းမျိုး။
ငါးပေခြောက်လက်မထက်ကျော်လိမ့်မည်။ အရပ်မြင့်ပြီး
ကလန်ကလားဖြစ်နေတာမျိုးမဟုတ်။ အရပ်အမောင်းနှင့်
လိုက်ဖက်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိသည် ။ ပိုးသားဆန်သော
ထဘီကို ဝတ်ထားသဖြင့် ကိုယ်လုံးအလှက ပိုပြီး ပေါ်လွင်သည် ။

အသားအရေက ညိုညက်ညက်ဟု ထင်ရသည် ။ ဗီဒီယိုထဲမှာ မို့

အရောင်ကတော့ မှန်မှာ မဟုတ်။ အပြင်မှာ ဆိုလျှင်
စိမ်းဖန့်ဖန့်ကလေးဖြစ်နိုင်သည် ဟု ခန့်မှန်းရ၏။
ဒီလိုအသားအရောင်မျိုးကလည်း ရှားတာပဲဟု နေမင်းမောင်
တွေးနေသည် ။

ဗီဒီယိုထဲက မိန်းကလေးသည် တကယ်ဝါရင့်လှယဉ်ကျေးမယ်များ ၊
ကာယအလှမယ်များ လိုပင် ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှားပြနေသည် ။
သူ့မျက်နှာမှာ ထင်းထင်းကြီးလှနေတာမျိုး မဟုတ်၊ တစ်စုံ တစ်ခုကို
လျှို့ဝှက်ထားပုံရသည့် နက်ရှိုင်းသောအလှမျိုး။ ဒါမျိုးက
ဆွဲဆောင်မှုအလွန်ရှိသည် ။ သူ့ အပြုံးမှာ တစ်ဖက်သားကို ထေ့သလိုလို
လှောင်သလိုလို အနေရခက်စေသည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက်
ဗီဒီယိုကင်မရာဘက် တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ
တကယ်အပြင်မှာ စူးစိုက်အကြည့်ခံရ သလိုပင် နေမင်းမောင်ရင်ထဲမှာ
အေးခနဲ၊ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

‘ဗီဒီယိုတိပ်ခွေက ငါတို့ ကျောင်းမှာ
ကာယအလှမယ်ရွေးပွဲလုပ်ထားတုန်းက ရိုက်ထားတာ ပဲကွ’

ကျော်နန္ဒက ပြောသည် ။ နေမင်းမောင်က ဖန်သားပြင်မှ
အကြည့်မလွှဲဘဲ ...

‘သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ’ဟု မေးလိုက်သည် ။

‘ခင်ရင်တင် ... တဲ့ ကွ’

‘ခင်ရင်တင်၊ ဟာ ... နာမည်နဲ့ လူနဲ့ တကယ်လိုက်ဖက်တာပဲကွ၊
နာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ ရင်တောင် ခုန်ချင်လာတယ်’

ကျော်နန္ဒက ‘ကျွတ်’ဆိုပြီး စုတ်သပ်ပြီး ခေါင်းခါသည် ။

နေမင်းမောင်က သတိမပြုမိဘဲ ထပ်မေးသည်။ ။

‘ဒါနဲ့ အဲဒီပြိုင်ပွဲတုန်းက သူပဲ ပထမဆုရတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း ... ဟုတ်တယ်’ကျော်နန္ဒ မဖြေချင်ဖြေချင် ဖြေ၏။
နေမင်းမောင် အားတက်သရော ဆက်ပြောသည်။ ။

‘ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ငါတောင် ဗီဒီယိုအခွေထဲ ကြည့်ရရုံနဲ့
ရင်ဖိုချင်သေးတာ၊ အဲဒီ ပြိုင်ပွဲတုန်းက ရှေ့ဆုံးတန်းက ထိုင်ကြည့်ရတဲ့
အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီးတွေဆိုရင် စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြီး ...’

နေမင်းမောင်က စကားမဆက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍
ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဟန်ပန် လုပ်နေသည်။ ။

‘ဘာဖြစ်သလဲ’ဟု ကျော်နန္ဒ စကားထောက်ပေးမှ ...

‘ဪ ... ငါတို့ သမီးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ မချင့်မရဲ
ဖြစ် ကြ မှာ ပဲလို့ ပြောမလို့ ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါ
သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ငါ့ကို ဒီဗီဒီယိုခွေ ပြလို့ လေကွာ၊ ငါတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ’

‘ဟာ ... မဟုတ်သေးဘူး’

ဟု ပြောပြီး ကျော်နန္ဒက အဝေးထိန်းကိရိယာဖြင့် ဗီဒီယိုစက်ကို
ပိတ်လိုက်သည်။ ။

‘ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ဒီမှာ ဟော့ကောင် ... မင်းကို ဒီအခွေပြရတဲ့ ကြောင်းက သူ့ကို မင်း
စိတ်ဝင်စားစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး’

နေမင်းမောင် တစ်ချက်တွေသွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

‘ဘာလဲ ... ဒါ မင်းကောင်မလေးလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ...’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ မင်းကို ဒီအခွေပြရတဲ့ အကြောင်းရင်းက သူ့ကို ဝေးဝေးရှောင်ဖို့ ကြိုတင်သတိပေးချင်လို့ ’

‘မင်းစကားက ဘယ်လိုလဲကွ’

‘ငါရှင်းပြမယ်၊ မင်းက အခုမှ နယ်ကပြောင်းလာတာဆိုတော့ အချဉ်မိမှာ စိုးလို့ ’

‘ဘာအချဉ်မိမှာ လဲ၊ ဒီမှာ ... ငါ ရန်ကုန်သားပါကွ၊ အဖေက အလုပ်ပြောင်းလို့ နယ်မှာ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်သွားနေခဲ့တာပါ၊ ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကတည်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းထဲ သွားလည်ခဲ့ဖူးပါတယ်ကွ’

‘ဒီ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲတွေက အများကြီးနော်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် မင်း ဘတ်စ်ကားစီးတာ ကားခတစ်ကျပ်တည်းထုတ်ပေးမိလို့ စပယ်ယာက ဟောက်လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေက အသေးအဖွဲပါကွာ၊ တိုက်ကြီးတာကြီးတွေ များ လာတယ်၊ လမ်းတွေကျယ်လာတယ်၊ ကားတွေ ရှုပ်လာတယ်၊ မြို့က ပိုပြီး သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလာတယ်’

‘ကဲ ... ငါ အခုဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်၊ တောပုံပေါက်နေလို့ လား’

နေမင်းမောင်က သူဝတ်ထားသည့် တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။ ။

‘ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊’

‘ဒါဖြင့် ခုနမင်းသတိပေးချင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲပြော’

ကျော်နန္ဒက ခေါင်းဆတ်လိုက်ပြီးမှ မပြောသေးဘဲ အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၊ တစ်လိပ်ယူမီးညှိမည်အပြု ...

‘အရေးထဲမှာ ကွာ’

ဆိုပြီး နေမင်းမောင်က စီးကရက်ကို ပါးစပ်မှ ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ ကျော်နန္ဒက အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

‘ဒီလိုကွာ၊ ခင်ရင်တင်က လှတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ဗီဒီယိုအခွေထဲမှာ မင်းမြင်ပြီး ပြီနော်’

ဟု ကျော်နန္ဒက ဆက်ပြောသဖြင့် နေမင်းမောင် မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

‘သူနဲ့ တစ်ခါလောက် စကားပြောမိရင် နောက်ထပ် မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး’

‘အေး ... ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူနဲ့ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးသေးတဲ့ ငါတောင် စကားပြော ကြည့်ဖူးချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်လာသေးတာပဲ’

‘ဟာ ... မဖြစ်ဘူးကွ၊ သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေကို ကစားစရာလို သဘောထားတတ်တယ်’

ကျော်နန္ဒပုံစံက ဖယောင်းတိုင်မီးကို လှမ်းကိုင်ခါနီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အလန့် တကြားသတိပေးလိုက်ပုံမျိုးဖြစ်နေ၏။ နေမင်းမောင် ဂရုမထားဘဲ ...

‘ကစားစရာအရုပ်ကလေးနဲ့ တူတဲ့ လူတွေကိုတော့ ကစားလို့

ရချင်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါက အရပ်ကလေးတစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး ၊
နေမင်းမောင်ကွ နေမင်းမောင်’

ရင်ကို ကော့၍ လက်မနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညွှန်ရင်း ပြောသည်။ ။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ နော်၊ မင်းလို
အပြောကြီးတဲ့ ကောင်မျိုးတွေပဲ သူ့ရှေ့မှာ သွားရည်တများများ နဲ့
နွားကြီးတွေလို သွားဖြီးနေကြတာ’

‘ဟုတ်ပြီ ... ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ပြော၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းလည်း
ခံခဲ့ရဖူးတယ် မဟုတ် လား’

ကျော်နန္ဒ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ ရှက်ပြုံးဖြင့် ...

‘အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပြစမ်းပါ’

‘အလကားပါကွာ’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ မင်းဖြစ်ပုံပြောပြမှ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို
ဘာကြောင့် ရှောင်သင့်တယ် ဆိုတာ သိရမှာ ပေါ့’

ကျော်နန္ဒက ခဏဆိုင်းနေပြီးမှ ...

‘အေးကွာ ... ငါပြောပြမယ်’ဟု စကားစပြီး ...

‘ငါခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊
ဓာတ်ပုံကိစ္စနဲ့ ဖြစ်တာ၊ ငါက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်
မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတော့ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲတစ်ခုဝင်ချင်တာနဲ့
ခင်ရင်တင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေလို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်’

နေမင်းမောင်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ဘာပြုံးတာလဲ မင်းက’

‘ဪ ... ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကို တခြားကောင်မလေးတွေကို မသုံးဘဲ ခင်ရင်တင်ကိုမှ ကမ်းလှမ်းတယ်ဆိုတော့ မင်းလည်း နည်းနည်းတော့ ဘက်လိုက်တတ်သားပဲလို့ တွေးမိလို့ ပါကွာ’

ကျော်နန္ဒ မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး ...

‘မင်းကလည်း ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ ဖြတ်မပြောနဲ့ ၊ အဲ ... အဲဒီလို ကမ်းလှမ်းတော့ သူက ကြည်ကြည်သာသာပဲ လက်ခံတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ ပန်းခြံတစ်ခုမှာ ချိန်းလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ တကယ် ရိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတဲ့ ဟန်အမူအရာမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူးဆိုပြီး လိုင်စင် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသလို တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေပါရောကွာ’

‘ဟာ ... ဗီဒီယိုခွေထဲမှာ ကိုယ်ဟန်ပြတော့လည်း ဟုတ်လို့ ပဲ’

‘ခုဟာက သူ တကယ်မလုပ်တတ်လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သက်သက် ငဲ့ကို ပညာပြတာကိုး’

‘ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲကွာ’

‘သူက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတဲ့ အိုက်တင် မလုပ်တတ်ဘူးတဲ့ ၊ ငါက နမူနာလုပ်ပြရင်တော့ သူ လိုက်လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငါကလည်း ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်း ရဖို့ စိတ်စောနေ တော့ ကိုယ်ဟန်ပြတဲ့ ပုံစံအမျိုးမျိုး လုပ်ပြမိတယ်ကွာ’

နေမင်းမောင် ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းပြီး
နားထောင်နေရသည် ။

‘ပြီးလည်း ပြီးရော သူက တခပ်ခပ်ရယ်ပြီး ရှက်စရာကြီးပဲနော်၊ ဒါမျိုးတော့ ကျွန်မ မလုပ် ပါရစေနဲ့ ဆိုပြီး ထွက်သွားရောဟေ့’

နေမင်းမောင် မှာ အစောကြီးကတည်းက ရယ်ချင်နေနှင့်ပြီဖြစ်၍ စကားဆုံးခါနီးမှာ ပင် ရယ်သံထွက်သွားသည်။ ။

‘ဟား ... ဟား ... မင်း ငပေါကြီးဖြစ်ပြီးကျန်ခဲ့တာပေါ့’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ ဒါတင်မကဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ငါ့ ဟန်အမူအရာအမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေတဲ့ ပုံကို တစ်နေရက်နေချောင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားတယ်လေ၊ အဲဒီပုံတွေကို တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းအဖုံးမှာ သုံးဖို့ အတွက်ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းကော်မတီဆီ ပို့လိုက်သေးတယ်၊ သက်သက် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာကွ’

နေမင်းမောင်သည် အရယ်သန်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ကျော်နန္ဒအဖြစ်ကို မြင် ယောင်ကြည့်ရင်း အရယ်မရပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်၏။ ကျော်နန္ဒက ...

‘အေး ... မင်း ဟားထားဦးပေါ့’ဆိုသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ကြည့်နေသည် ။ အတန်ကြာမှ နေမင်းမောင် စကားပြောနိုင်သည်။ ။

‘ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကိုကြည့်လို့ မရဘဲ အပြစ်မြင်နေတာကိုး၊ ငါ့ကို သူနဲ့ ဝေးဝေးရှောင်ခိုင်းတာ ဒါကြောင့်ကိုး’

‘ဒါ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ တခြားကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်’

နေမင်းမောင်က ထရပ်လိုက်သည်။ ။ ကျော်နန္ဒ ပခုံးကို ပုတ်၍ ...

‘ဒီ မှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းလုပ်ပုံက စုံထောက်ဇာတ်ကားတွေထဲကလို

ဖြစ်နေပြီ။ ဘိန်းဖြူဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးအကြောင်း ဗီဒီယိုတိပ်ခွေတွေ၊ ဆလိုက်တွေထိုးပြီး စုံထောက်လုပ်တဲ့ မင်းသားကိုပြသလိုပဲ၊ ငါကလည်း အဲဒီလိုဇာတ်ကားထဲက မင်းသားလိုပဲ ကျုပ်က အဲဒီအန္တရာယ် များ တဲ့ လမ်းကိုမှ သွားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲလို့ ပြောရမှာ ပေါ့’

ကျော်နန္ဒာ ထရပ်ပြီး ...

‘ဟာ ... ဟေ့ကောင် မင်းကလည်း သတိပေးမိကာမှ ပိုတောင် စိတ်ဝင်စားနေပြန်ပြီ’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အစကတည်းက မင်း ဘာမှ မပြောခဲ့ရင် အမှတ်တမဲ့နေချင်နေဖြစ်မှာ ၊ ခုတော့ မင်းက စိတ်ဝင်စားဘဲ မနေနိုင်အောင် အစဖော်ပေးသလို ဖြစ်သွားပြီကွာ’

ကျော်နန္ဒာ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည် ။ နေမင်းမောင်က ဗီဒီယိုစက်ထဲမှ တိပ်ခွေကို ခလုတ်နှိပ်၍ ထုတ်ယူလိုက်၏။

‘ငါ့ကို ဒီအခွေပေးလိုက်ကွာ၊ အိမ်ရောက်ရင် ထပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ နှစ်ထပ်ရှိတော့ မှတ်မိတာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူး လား’

တိပ်ခွေကို ကျော်နန္ဒာမျက်နှာနား ထောင်ပြပြီး ထွက်သွား၏။ ကျော်နန္ဒာမှာ ဟူးခနဲ သက်ပြင်း ချပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။

ဘယ်နှခါပြန်ကြည့်ကြည့် ရိုးသွားသည် ဟူ၍ မရှိ။

အဆိုပါဗီဒီယိုတိပ်ခွေကို အစအဆုံး သုံးခါကြည့်ပြီးပြီ။ ကိုယ်ကြိုက်သည့် အပိုင်းကလေးတွေကို ဖြတ်ဖြတ်ပြီးကြည့်တာ၊

အကောင်းဆုံးဟန်ပန်အနေအထားကို
ရုပ်သေဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးကြည့်တာ သဘောကျသည် ။
လှုပ်ရှားမှုလေးတွေကို အနှေးပြကွက်လုပ်ပြီး ကြည့်တာတွေကတော့
အရေအတွက်ကို မှတ်တောင် မမှတ်နိုင်တော့။

ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းမှာ
မယ်ရွေးပွဲတွေ ကြည့်ဖူးသည် ။ ဘယ်လိုမျှ ထူးထူးခြားခြား မခံစားခဲ့ရ။
သူ့ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်လေသလဲ မသိ။ ဗီဒီယိုထဲမှာ တစ်ခါ
ကြည့်လိုက်ရရုံနှင့် တန်းခနဲ စွဲသွားခဲ့ရသည် ။

သူ့အကြိုက်ဆုံးပြကွက်ကတော့ ခင်ရင်တင်က ကင်မရာဆီ
တည့်တည့်ကြီး ကြည့်လျှောက် လာပုံ ဖြစ်၏။
မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လျှောက် လာပြီး အနားရောက်မှ
ရုတ်တရက် မျက်လုံး ကလေးမှေး၊ နှုတ်ခမ်းကလေးစူ၍
ပြီးယောင်ယောင်လုပ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။

ထိုပြကွက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်မိ၏။
ကြည့်သည့်အခါတိုင်း လည်း ရင်ထဲက ဖိုခနဲ၊ အေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။
ဒါတောင် ခုဟာ ဗီဒီယိုထဲက ပုံရိပ်သာ ရှိသေးသည် ။ အပြင်က
တကယ့်လူစစ်စစ်၏ အပြုံးကိုသာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရလျှင် ...

ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်ရှိနေတုန်း ဘေးက ခေါင်းတစ်လုံး
ရိပ်ခနဲမြင်သဖြင့် လန့်သွားသည် ။ လှည့်ကြည့်တော့ အဖေ့ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ အဖေက မျက်မှန်ကိုပင့်တင်ရင်း ကိုယ်ကိုရှေ့ငိုက်ပြီး
တီဗွီကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ နေမင်းမောင် သူ့ကို
မော့ကြည့်နေမှန်းသိသွားပြီး အနည်းငယ်ရှက်သွားသည် ။
မျက်နှာထားပြင်လိုက်ပြီး ...

‘ဘာအခွေလဲကွ’

‘တက္ကသိုလ်ကာယအလှမယ်ရွေးပွဲကို ရိုက်ထားတဲ့ အခွေပါ။ သူက ပထမဆုရသွားတယ် လေ၊ တော်တော်လှတယ်နော်’

ဟု ပြောပြီး တီဗွီဘက် မျက်နှာပြန်မူလိုက်၏။

‘အေးကွ ... မဆိုးဘူး၊ တော်တော် အထရက်ရှင် ရှိတယ်’

ထိုစဉ်တွင် အမေ အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာသည် ။

‘မောင်’

ဟု လှမ်းခေါ်သည် ။ အဖေက မကြားသေးဘဲ နှာခေါင်းရိုးပေါ် လျှောကျသွားသော မျက်မှန်ကို နေသားကျအောင် နေရာပြန်ချပြီး တီဗွီကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ အမေကပါ တီဗွီဆီ လိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာထားပြောင်းသွားလေ၏။ လေသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ...

‘ကိုစန်းလှိုင်’

အဖေ တုန်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်သည် ။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သွားဖြဲပြသည် ။

‘ဘာစိတ်ဝင်စားစရာပါလို့ ဒီလောက်ပြူးပြဲကြည့်နေရတာလဲ’

‘ဪ ... မင်းငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ တူလို့ ပါကွာ’

ဟု မျက်နှာချိုသွေးလိုက်၏။ တကယ်တော့ ဘာမျှမဆိုင်။ အမေက ပုပုပျပ်ပျပ်။ ထို့ကြောင့် ...

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ရှင့်အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်၊ ကဲ ... ထမင်းစားခန်းထဲ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ’

ဟု ပြောပြီး ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်သည် ။ နေမင်းမောင်က ...

‘ဖေဖေကို ဘာတွေကျိတ်ကျွေးမလို့ လဲ မသိဘူး’

ဟု သိသိကြီးနှင့် ကလိလိုက်၏။ အဖေက ရှုံ့မဲ့ပြီး ...

‘ဝေးပါသေးရဲ့ ကွာ၊ ငါ့ကို တစ်ခုခုခိုင်းမလို့ ဖြစ်မှာ ပါ’

အဖေထွက်သွားပြီးနောက် နေမင်းမောင်
တိဗ္ဗိဘက်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ အစွဲမက်ဆုံးနေရာ ရောက်နေပြီ။

ခင်ရင်တင်သည် ကင်မရာကို မျက်နှာမူပြီး လျှောက်လာသည် ။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေး စု၊ မျက်လုံးလေး မှေး ...

နေမင်းမောင်က အဝေးထိန်းခလုတ်ကိုနှိပ်၍
ရုပ်သေအနေအထားဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည် ။ ခင်ရင်တင်သည်
သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေသကဲ့သို့ ။

စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဖွာရင်း တစ်မိမိမိမိကြည့်နေမိ၏။ စိတ်ထဲမှာ
...

‘မင်းအသံကို မကြားဖူးသေးတော့ ဒီနေ့ည အသံတိတ်အိပ်မက်ကိုပဲ
မက်ရတော့မှာ ပေါ့ ခင်ရင်တင်ရယ်’

* * *

‘မင်းကလည်း ကွာ၊ ငါက ဘာရှုပ်ရမှာ လဲ’

‘ဒီ မှာ ခုနလေးပဲ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်ပြီး
သတင်းပေးတယ်၊ နေ့လယ်က ရှင်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
မစ္စတာဂစ်တာဆိုတဲ့ ဆိုင်မှာ စားသောက်နေကြတယ်တဲ့ ၊ ကဲ ...
ဘာငြင်းဦးမလဲ’

‘မငြင်းပါဘူး’

‘ဘာ ... မငြင်းဘူး၊ ဒါဆို ... ဝန်ခံတယ်ပေါ့’

‘ဟာ ... ဘာကို ဝန်ခံရမှာ လဲ’

‘ရှင် ... ခြေရှုပ်နေတဲ့ ကိစ္စကိုလေ’

‘မဟုတ်တာကွာ’

‘ဒါဆို ... စားသောက်ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတာကရော’

‘နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ က မိန်းကလေးတွေချည်း သုံးယောက်’

‘ဪ ... သုံးယောက်တောင်၊ ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဂျိမ်းစဘွန်းများ အောက်မေ့နေလား၊ သိပ်ဟန်ကျနေတာပေါ့လေ’

‘စကားလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါကွာ၊ အဲဒါ ငါ့ရုံးက စာရေးမလေးတွေပါ၊ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က ရာထူးတိုးလို့ နေ့လယ်စာလိုက်ကျွေးတာ’

‘ရာထူးတိုးတယ်ဆိုတာကလည်း ရှင်ပဲ မစလိုက်တာ မဟုတ်လား’

‘ဟ ... ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားကို ရာထူးတိုးချိန်မှာ တိုးအောင် ထောက်ခံပေးရမှာ က အထက်အရာရှိရဲ့ ဝတ္တရားပဲကွ’

‘ရာထူးတိုးပေးတာကလည်း မိန်းကလေးမှ ရွေးပြီး တိုးပေးရသလား’

‘ဟာ ... ခက်နေပါပြီ၊ သူ့ မတိုးပေးလည်း တခြားနှစ်ယောက်က မိန်းကလေးတွေပဲ၊ ယောက်ျားလေးမှ ရာထူးတိုးပေးရမယ်ဆိုရင် ခက်ကုန်မှာ ပေါ့’

‘ရှင်က ဝတ္တရားအပြင် စေတနာလေးလည်း အဆစ်ပါမှာ သေချာတယ်’

‘ဒုက္ခပဲ ... နေဦး၊ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းအတွက်ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေးတယ်’

အဖေက လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စက္ကူအိတ်တစ်ခုကိုထုတ်ပြီး ပေးလိုက်ဟန်တူသည်။ အမေ စက္ကူအိတ်ဖောက်နေသံ ကြားရ၏။

‘ဟယ် ... ဇင်းမယ်လုံချည်ပါလား၊ ဒီအဆင်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး’

‘ကောင်မလေးက သိတတ်ပါတယ်ကွ၊ ငါက အတင်းငြင်းသေးတယ်၊ ငါ့ အ လ စ် မှာ အိတ်ထဲ လာထည့်သွားတာကွ၊ ကားပေါ်ရောက်မှ တွေ့တာ’

အမေသည် ဇင်းမယ်လုံချည်ကို ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်နေပုံရသည်။ အသံ ခဏမျှဆိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ ...

‘ဒီမယ် ... မောင်နဲ့ အိမ်ကို ပါပါလာတတ်တဲ့ ကောင်လေး ရှိပါရော၊ စီမံလက်ထောက်သုံးဆိုလား၊ ဘာလား၊ ဟိုတစ်ပတ်ကတောင် ရွှေအိမ်တော်က ခေါက်ဆွဲတွေ ဝယ်လာသေးတယ်လေ၊ အဲဒီ ကောင်လေးလည်း သနားပါတယ်၊ ကလေးကလည်း နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ခဏမှာ ပင်ပန်းရှာတယ်၊ လုပ်သက်ကလည်း တော်တော်ရပြီဆို၊ ရာထူးလေးဘာလေး တိုးရင်တော့ အသက်ရှူချောင်တာပေါ့ မမရယ်လို့ ညည်းသွားရှာတယ်၊ ကြည့် လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး’

အဖေပြန်ပြောသံ မကြားရ။ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာဖြစ်ဖို့

သေချာသည် ။ နေမင်းမောင်သည် တိပ်ခွေကို စက်ထဲမှ ထုတ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။

* * *

အဖေနဲ့ အမေက ဒီလိုပဲ။

အဖေက နားအေးပါးအေးနေတတ်သည် ။ သဘောကောင်းသည် ။ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီ တတ်သည် ။ တစ်စုံတစ်ခု ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှု ရကောင်းစေဟု သဘောမထား။ ဘယ်သူမဆို စေတနာ အရင်းခံနှင့် ကူညီလိုက်တာပဲ ဖြစ်၏။ အမေကတော့ အဖေ့လုပ်ပိုင်ခွင့်အပေါ်မှီပြီး အကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ချင်သည့်စိတ်ကလေးရှိသည် ။

အဖေက ရုံးမှာ အထက်အရာရှိဆိုပြီး အပေါ်စီးကနေ မနေတတ်။ လက်အောက်ငယ်သားတွေနှင့် ရောရောနှောနှော ရင်းရင်းနှီးနှီးနေသည် ။

ထို့ကြောင့် အဖေ့ကို ရုံးသူရုံးသားတွေက ချစ်ခင်ကြသည် ။ စာရေးမလေးတွေကလည်း ကိန်း ကြီးခန်းကြီးမနိုင်သော အဖေ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဆက်ဆံကြ၏။ ဒါကို အမေက ပြဿနာရှာတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ အဖေသည် အမေ့ကို ငယ်ကြောက် ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် ကြောက်တာလဲတော့ ရေရေရာရာမသိ။

တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ အမေငယ်ငယ်က တော်တော်လှသတဲ့ ။ လှခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းသည် အဆက်အသွယ် ရှိမရှိ မသေချာ။ လှလို့ ကြောက်ခဲ့တာဆိုလျှင်လည်း အခု အသက်ကြီးလို့ အမေ ကိုယ်ခန္ဓာ ဝလုံးလုံးဖြစ်လာတော့ အကြောက်လျော့သွားဖို့ ကောင်းသည် ။

ဒီလိုမဟုတ်။ စိတ်အထင်တော့ အခုကြီးမှာ မှ
ပိုတောင်ကြောက်ရသလိုပဲ။ အကယ်၍ အမေက မလှဘဲ
အရပ်ဆိုးခဲ့လျှင်ရော ... အင်း ... ကြောက်တာတော့ ကြောက်မှာ ပဲဟု
ထင်၏။

ဒါဆို နေမင်းမောင်ကရော ... အဖေတူသားတစ်ယောက် ဟုတ်၊
မဟုတ် ရှေ့ဆက် စောင့် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ။

* * *

အခန်း (၂)

ကျောင်းထဲသို့ အစောကြီး ရောက်နှင့်နေသည် ။ တကယ်တော့ အစောကြီးပဲ ရောက်ရောက်၊ နောက်ကျပြီးပဲ ရောက်ရောက် သိပ်ထူးခြားလှတာတော့ မဟုတ်။ ကျော်နန္ဒ မရောက်မချင်း ဘာမျှ ဆက်လုပ်ရှားလို့ မရ။

သို့တိုင်အောင် သူက စိတ်စောနေသည် ။ အိပ်မက်ဆုံးလို့ လန့်နိုးတော့ မနက်ငါးနာရီ ဖြစ်၏။ ပြန်အိပ်လို့ မရတော့။ အိပ်ရာထဲမှာ လိုမ့်ပိန့်ပြီး နေကြည့်သေးသည် ။ မရ။ ထို့ကြောင့် စောစောစီးစီးပင် ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အမေကတောင် ငါ့သားလေးက ပညာရေးအတွက်ဆို ဝီရိယကောင်းတယ်ဟု ချီးကျူးလိုက်သေးသည် ။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆိုင်တွေတောင် စဖွင့်ခါစပဲ ရှိသေးသည် ။ စောစောလမ်းလျှောက်ကြသည့် အဆောင်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေလောက်သာ ရှိကြသေးသည် ။ ကျော်နန္ဒမှာ ထားသည့် အတိုင်း မန္တလေးဆောင်နှင့် တောင်ငူဆောင်ထောင့်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။

သူသည် အဖေနယ်ပြောင်းရာသို့ လိုက်သွားခဲ့ရသဖြင့် နယ်ကောလိပ်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည် ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ တော့ ဒီနှစ်မှ ပြန်တက်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်သည် သူနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားတော့ မဟုတ်။ ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကတည်းက

ကျောင်းထဲလာလည်ဖူးသည် ။ နယ်မှာ နေတုန်းကလည်း
ရန်ကုန်လာသည့်အခါ ကျော်နန္ဒရှိရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲ
ရောက်လေ့ရှိသည် ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် သူ့အတွက် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင်
ရှိနေ၏။ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်ကလည်း
ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်တက္ကသိုလ်ရောက်ရောက် မပြောင်းမလဲ
တည်မြဲတတ်သည့် သဘောက သူ့ကို အထောက်အကူပြုပေးသည် ။

ညက မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကလည်း သူ့စိတ်ကို ဂနာမငြိမ်အောင်
စေ့ဆော်ခဲ့သည် ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်ရင်တင်ကို တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။
ခင်ရင်တင်က ဗီဒီယိုတိပ်ခွေထဲကလိုပင် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး
လျှောက်လာသည် ။ သူက ‘စောင့်နေတာကြာပြီ’ဟု ပြောလိုက်သည် ။
ခင်ရင်တင်က ပြန်ပြောသည် ။ နှုတ်မှ အသံထွက်ပြောခြင်းမဟုတ်။
ဆွံ့အနားမကြား သင်တန်းကျောင်းက လူတွေလို လက်ဟန်
သင်္ကေတများ လုပ်ပြ၍ ပြန်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသင်္ကေတများ ၏
အဓိပ္ပာယ်ကို သူကလည်း အလိုလို နားလည်နေသည် ။ ခင်ရင်တင်က
‘နက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ’ဟု ဆိုလေသည် ။

သူ လန့်နိုး လာပြီးသည့်နောက်တွင် ခင်ရင်တင်ကို
တွေ့မြင်လိုစိတ်သာမက အသံကိုကြားချင် သောဆန္ဒသည်
တားမနိုင်ဆီးမရအောင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုအစောကြီးလာစောင့်နေလို့ လည်း ဘာမျှ
ပိုပြီးမထူးတာကို သူသိသည် ။ ကျော်နန္ဒရောက် လာပြီးမှ သာ
ဆက်လုပ်ရှားလို့ ရမည်။ သို့တိုင်အောင် သူက ကြိုတင်မလာဘဲ
မနေနိုင်။

ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်သည် ။ နီလာလက်စွပ်ကြီးတစ်ကွင်းကို
အမေဝယ်ခဲ့စဉ်ကလည်း ဒီလိုပဲ။ ပွဲစားလုပ်သူက
တော်တော်အရည်ကောင်းသည့် နီလာလက်စွပ်တစ်ကွင်းရှိသည် ၊
ဈေးလည်း တော်သည် ၊ မနက်ကိုးနာရီလောက် လာပြမည်ဟု
ချိန်းထားသည် ။

ကိုးနာရီထက်စောပြီး မလာမှာ ကျိန်းသေပါလျက် အမေသည်
မနက် ခုနစ်နာရီလောက်ကတည်းက ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လိုက်၊
အပေါက်ဝဘက်ကြည့်လိုက် တမျှော်မျှော်ရှိနေသည် ။ ဒါ လူသဘာဝပဲ
ဖြစ်၏။

ခုလည်း ကျော်နန္ဒက ချိန်းထားသည် ။ နီလာလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို
ပြဖို့ တော့မဟုတ်။ ခင်ရင်တင်ကို ပြဖို့ သာ ဖြစ်၏။
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီထက်တောင် ပိုနိုင်သေးသည် ။
သူစိတ်စောမိတာ မဆန်းလှပါ။

ကျော်နန္ဒက ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက်
နာရီဝက်လောက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသည် ။ နေမင်းမောင်က
အပြစ်တင်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

‘ဘာမှ စားမလာရသေးဘူးကွ’ဆိုပြီး ပေါက်စီတစ်လုံး
ကောက်ကိုင်သည် ။ ပြီးတော့ ...

‘ခင်ရင်တင်ကို မပြခင် မင်းကို ထပ်ပြီးသတိပေးစရာလေးတွေ
ရှိတယ်ကွ’

ဟု ပြောသည် ။ လူချင်းတောင် တကယ်မတွေ့ရသေး။
သူ့အကြောင်းစကားစလိုက်တာနဲ့ ရင်က ခုန်ချင် လာပြီ။

‘မင်းပြောတာကို ငါ ကောင်းကောင်း မရှင်းဘူးကွ၊ ခင်ရင်တင်က လူတော်တော်များများ နဲ့ တွဲတတ်တယ်လို့ လည်း ပြောတယ်၊ အတွဲမရှိသေးဘူးလို့ လည်း ပြောတယ်၊ ဘယ်လိုလဲကွ’

‘ဒီလိုလေကွာ၊ သူ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ လူတွေက အများကြီး၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ အတွဲမရှိသေးဘူးလို့ ပြောလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူစိတ်လိုလက်ရ ရှိတဲ့ အခါ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲသွားတွဲလာတော့ ရှိတတ်တယ်’

‘ဘယ်သူနဲ့ တွဲတာလဲ’

‘ဘယ်သူရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ သူက အဖော်တစ်ယောက်ယောက် လိုချင်နေတဲ့ အခါ သူ့ကို မျှော်လင့်နေတဲ့ လူတွေထဲက မျက်စိကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲလိုက်တာပဲ’

နေမင်းမောင်က သူ့ကိုယ်သူ ယောင်ယမ်းငုံကြည့်မိသည် ။ မိမိကရော ... ခင်ရင်တင် မျက်စိ ကျနိုင်သောသူ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ န ယ် မှာ နှစ်နှစ်လောက်သွားနေခဲ့ရသဖြင့် ‘နယ်ရပ်များ ပေါက်နေ မလား။’ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ငါတို့ ထဲမှာ မင်းက အသားနားဆုံးပဲဟု ပြောဖူးတာ သတိရပြီး အားတက်သွား၏။

ကျော်နန္ဒက စကားဆက်သည် ။

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတစ်ယောက်ကို နေ့တိုင်းတွဲတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ နောက်တစ်ရက်ကျတော့ နောက်တစ်ယောက်ကို တွဲချင်တွဲတာ’

‘မျက်နှာများ ချင်တဲ့ သဘောလား’

‘ပြောရခက်တယ်ကွ၊ သူ တွဲတယ်ဆိုတာက မမြင်ကွယ်ရာမှာ
မဟုတ်ဘူး ၊ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်ရုံ၊ အင်းလျားဘက်
လမ်းအတူတူလျှောက်ရုံ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဈေးဝယ်ဖို့
အဖော်လိုက်ရုံလောက်ပဲ’

‘ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်တော့ ထောင်ကျော်တန်ရေမွှေးပုလင်း
ဝယ်ခိုင်းရောလား’

‘ဟာ ... သူက အဲဒီလို ချူစားတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ကွ၊
သူကိုယ်တိုင်က ပိုက်ဆံရှိပြီးသားပဲ၊ တစ်ခါတလေ စားသောက်ကြတဲ့
အခါ သူကပဲ ခရက်ဒစ်ကတ်ထုတ်ပြီး ကျသမျှ ရှင်းသွားတာမျိုး
ရှိတယ်တဲ့’

‘အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်လျင်တယ်နော့၊ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အသားထိခွင့်မပေးဘူး၊ ထိဖို့ ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်လည်း နာပြီသာ မှတ်’

‘ပါးပိတ်ချလိုက်ရောလား’

‘ပါးရိုက်တာထက် နာတဲ့ နည်းမျိုးနဲ့ တုံ့ပြန်တတ်တယ်ကွ၊
အဲ ဒီ လို ကိစ္စ မျိုး မှာ သူက အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ နောက်
သူ့သတင်းတွေကြားရတဲ့ အခါ မင်း ပိုသိလာမှာ ပဲ’

နေမင်းမောင်က ကျော်နန္ဒာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ။

ကျော်နန္ဒာက ခင်ရင်တင်နှင့် မပတ်သက်မိစေဖို့
သတိပေးစကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုထားသည်။ ။ သို့ရာတွင် ခု
သူပြောနေသည့်ဟန်ပန်က ခင်ရင်တင်ကို ရှုတ်ချနေတာနှင့်မတူ။

‘ဗန်ဒီမ်းက လူဆိုးတွေကို ဘယ်လို အပြတ်ချပစ်လိုက်တာကွ’

ဟု အားပါးတရဖောက်သည် ချနေသည့် အမှုအရာမျိုး ဖြစ်နေ၏။

‘အေးကွာ ... မင်းပြောတာနဲ့ ပိုတောင် စိတ်ဝင်စား လာပြီ’

နေမင်းမောင်က ပြောလိုက်သည် ။ ကျော်နန္ဒက ကျွတ်ခနဲစုတ်သပ်ပြီး ...

‘မင်းကလည်း သရဲကားပြသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်ဆိုလေ ကြည့်ချင် လေပဲကိုးကွ’

‘ငါကလည်း နေမင်းမောင်လေကွာ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လို လူမျိုးပေါ့၊ တော်ရုံတန်ရုံ အမှုအသေးအမွှားလောက်ဆိုရင် ကိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မြိုင်ရာဇာတာတေတို့ ၊ မြိုင်မဟာ မမြဲလေးတို့လို ထိတ်ထိတ်ကြဲ နက်နဲတဲ့ အမှုမျိုးကိုမှ ကိုင်ချင်တာ၊ ဒီတော့ အိုင်ဆေး အိုင်ပီကျော်နန္ဒ ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးချင်တယ်ကွ’

‘အင်း ... ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မှားတဲ့ အခါလည်း မှားပေမပေါ့ဆိုတာမျိုး ကြားရတော့မှာ ပေါ့ကွာ’

ပြောပြီး ကျော်နန္ဒ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ နေမင်းမောင် မခိုးမခန့်ရယ်နေသည် ။

* * *

ခင်ရင်တင်တို့ အတန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းစင်္ကြံမှာ ရပ်လိုက်ကြသည် ။ အတန်းရှေ့တည့်တည့် မှာ တော့ လူသုံးယောက်တို့ သည် အုတ်တိုင်တစ်တိုင်ကို တစ်ယောက်နှုန်းဖြင့် မှီရပ်နေကြ၏။

‘ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ခင်ရင်တင် အတန်းပြီးချိန်ကို လာစောင့်နေကြတဲ့ ကောင်တွေ’

ကျော်နန္ဒက ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ ။

‘ဟိုဘက်က မျက်မှန်နဲ့ ကုပ်ချောင်းချောင်းကောင်က ဆေးတက္ကသိုလ်က၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ စတိုင်ဘောင်းဘီနဲ့ ကောင်က စက်မှုတက္ကသိုလ်က၊ ဒီဘက်က ခေါင်းတုံးဆံတောက်နဲ့ ကောင်ကတော့ အိုဒီအက်စ်က ခွင့်ပြန်လာတာ’

သူတို့ သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်မိအောင် သတိထားနေကြပုံရ၏။

‘ဒီကောင်တွေဟာ အကယ်ဒမီပေးပွဲမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေကြတဲ့ လူတွေလိုပဲ၊ အကယ်ဒမီပေးပွဲဆိုတာက ဘာမှ ကြိုပြောထားတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အခမ်းအနားကျမှ ဘယ်သူ ရပါတယ်ဆိုပြီး ကြေညာတော့ ရတဲ့ လူက ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုလားရယ်လားဖြစ်လိုဖြစ်၊ တစ်ပေးခံရတဲ့ စာရင်းထဲပါပြီး မရတဲ့ လူကျတော့လည်း ရှက်ပဲ ရှက်ရမလား၊ ဒေါသပဲ ဖြစ်ရမလား၊ ထိုင်ပဲ ငိုရမလားဆိုတာမျိုးပေါ့’

ကျော်နန္ဒ ဥပမာပေးပုံကို နေမင်းမောင်သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဟုတ်မှာပါ။ ခင်ရင်တင်က အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုပါပဲ။ လိုချင်သူက များ ပြီး ကံထူးသူတစ်ယောက်သာ ရနိုင်တာမျိုးမဟုတ်လား။

‘ဒီကောင်တွေလည်း ဒီလိုပဲ၊ ခင်ရင်တင်က ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့ တွဲမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြော မထားတတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း အချိန်အချက်လုပ်မထားဘူး၊ သူ့အတန်းထဲကထွက်လာတဲ့ အခါ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ မျက်စိကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး ဆာလိုက်တာ၊ တစ်ခုခုစားရရင်

ကောင်းမယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ဒီနေ့အဖို့ အဲဒီကောင်ဟာ မဟာကံထူးရှင်ပဲ၊ ခင်ရင်တင်နဲ့ တစ်နေ့တာ တွဲခွင့်ရသွားပြီ၊ အဲ ... ကျန်တဲ့ ကောင် တွေကတော့ ဒီည အိပ်ဆေး သောက်အိပ်ရမယ့် အဖြစ်မျိုး ရောက်ကုန်ရော’

နေမင်းမောင်က ဟိုကောင်တွေဆီ မျက်စိကစားကြည့်လိုက်၏။ တစ်ယောက်က လက်ပတ် နာရီကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည် ။ တစ်ယောက်က ခင်ရင်တင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ထွက်သွား မှာ စိုးသည့်ပုံဖြင့် အတန်းရှိရာသို့ မမှီ တ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ တစ်ယောက်ကတော့ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။ ကံကောင်းအောင် ဂါထာတွေ၊ ဘာတွေပဲ စုတ်နေသလား၊ ခင်ရင်တင်နှင့် တွေ့သည့်အခါ ပြောရမည့်စကားတွေ မေ့မသွားအောင် ပြန်နွှေးနေသလား မသိ။

‘ဘယ်သူနဲ့ မှ မတွဲချင်တဲ့ အခါကျရင်ရော’

နေမင်းမောင်က မေးလိုက်သည် ။

‘အဲဒီလိုနေ့မျိုးကျတော့ မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ထွက် လာပြီး စာတွေကလည်း များ လိုက်တာ၊ မှတ်ရတာ ခေါင်းတောင်ကိုက်လာတယ်လို့ အားလုံးကြားလောက်အောင် ညည်းပြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ အဖိုးတန်ဆုကြီးတွေ ပေးပါမယ်လို့ ကြေညာပြီးမှ ကံစမ်းမဲဖွင့်ပွဲအစီအစဉ် ဖျက်သိမ်းတယ်လို့ အညာခံရတဲ့ လူတွေလို ရင်ထဲက ဟာခနဲဖြစ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ တပ် ခေါက်ပြန်ကြရတာပေါ့’

‘ဟေ့ကောင် ... ဟိုကောင်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြပြီကွ၊ လာတော့မယ် ထင်တယ်’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်း လက်တွေ့မြင်ရရင် ငါပြောတာတွေ ဘယ်လောက်မှန်တယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်’

ဟိုကောင်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ် လာပြီဟု နေမင်းမောင် ပြောခဲ့သည်။
။ သူကိုယ်တိုင်ကရော ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ် လာလေ၏။

ခင်ရင်တင်သည် အတန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ မျက်လုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည် ။ မျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်မဟုတ်သဖြင့် အလားအလာကောင်းနေသည် ။

သူက ဆေးကျောင်းသား၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ သွားရပ်သည် ။
ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာမှာ ရောင် ပြန့်ပြားတစ်ချပ်လို ဝင်းခနဲလက်သွားသည် ။ ခင်ရင်တင်က စမေးသည် ။

‘ကျောင်းမတက်ဘူးလား’

‘ဟို ... ဟိုလေ ခင်နဲ့ တွေ့ချင်တာနဲ့ တမင်တကာ အတန်းမတက်ဘဲ လာစောင့်နေတာ’

ခင်ရင်တင်အတွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်နိုင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါ သူ့အမှားပဲ။ ခင်ရင်တင်က မနှစ်မြို့ဟန်ဖြစ်သွားပြီး ...

‘ဟင်း ... ဆေးကျောင်းသားလုပ်နေပြီး ကျောင်းပြေးနေရင် ဘယ်တော့မှ ဆရာဝန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာမှာ ပင်နီစလင်ရှေ့မိသွားသလို မည်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ခင်ရင်တင်က ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။
စက်မှုတက္ကသိုလ်ကဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေ့ကားနှင့် ဈေးမတည့်လျှင်

အဆင်သင့်ဝင်ရပ်နိုင်အောင်

ချောင်းနေသော

တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လို ငုံ့လင့်နေ၏။ ခင်ရင်တင် သူ့ရှေ့ကို
ရောက်လာသည်။ ။

‘နေကောင်းလား’

သူက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ခင်ရင်တင် တုံ့ခနဲရပ်ပြီး
လှည့်ကြည့်သည် ။ သူက မျက်နှာကို ဆာခါရင်
ဆေးသကြားခဲတစ်ခုလိုဖြစ်အောင် ထားလိုက်သည် ။ သို့တိုင်အောင်
ခင်ရင်တင်က လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး

‘မျက်နှာတွေ အဆီတွေ ပြန်နေပါလား’

‘ဗျာ ...’

ကယောင်ကတမ်းနှင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ပွတ်ပြီး လက်ကို
ပြန်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မိ၏။

‘နောက်တစ်ခါလာရင် မျက်နှာသစ်ခွဲနော်’

ခင်ရင်တင်က ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့သို့ ခင်ရင်တင်ရောက်သည် နှင့်
သတိအနေအထားပုံစံနီးပါး ဖြစ်သွားသည် ။ ခင်ရင်တင်က
စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ...

‘ဘာလုပ်နေလဲ’

‘လေ့ကျင့်နေတယ်၊ အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ...’

ပါးစပ်က အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေ ရွတ်ဆိုနေ၏။

ခင်ရင်တင်က ပြုံးပြီး ...

‘ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်လိုက်ဦးနော်’

ခင်ရင်တင် ဆက်လျှောက်သည် ။ နေမင်းမောင်တို့ ရှေ့အရောက်တွင် မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်၏။ စက္ကန့်ဝက်မျှ မျက်လုံးချင်းဆိုသည် ။ နေမင်းမောင်သည် နေပူထဲက လာပြီး အဲယား ကွန်းအခန်းထဲ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်ရသလို စိမ့်ခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ခင်ရင်တင်က ရှေ့ဆက်ထွက်သွားသည် ။ လေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးမှ တုံ့ခနဲရပ်သည် ။ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ထို့နောက် နေမင်းမောင်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက် လာလေသည် ။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ရပ်ပြီး ...

‘ဆာလိုက်တာ၊ တစ်ခုခုစားရင် ကောင်းမယ်’

နေမင်းမောင် မပြောနဲ့ ၊ ကျော်နန္ဒတောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိ၏။ ခင်ရင်တင် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

‘ဟိတ် ... ယူကို ပြောနေတာ’

လက်ညှိုးကလေးကို ကော့ကော့ကလေးလုပ်၍ နေမင်းမောင်၏ မျက်နှာနားသို့ ဝေ့ဝဲညွှန်ပြလိုက်၏။ နေမင်းမောင် သတိလည်လာသည် ။ ခင်ရင်တင် နှုတ်ခမ်းကလေးစူ၊ မျက်လုံးကလေး မှေးပြီး ‘ဘယ့်နှယ်လဲ’ဆိုသော ဟန်ကို လုပ်ပြ၏။ နေမင်းမောင် လှုပ်ရှားလာသည် ။

‘ဪ ... ဟုတ် ... ခင်ရင်တင်ကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေ’

‘ဝိုင်း ... နော့(တ်)’ (Why not)

ခင်ရင်တင်က သွားစို့ဆိုသောပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုငဲ့ပြီး

ဆတ်လိုက်သည် ။ နေမင်းမောင်သည် အိပ်မက်ထဲမှာ
လမ်းလျှောက်နေသလို ခင်ရင်တင်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည် ။ သူ
လျှောက် သွား ပုံ မှာ အမေခေါ်သည့်အခါ အဖေ ငေါက်ခနဲ ထပြီး
လိုက်ပါသွားပုံနှင့် တထေရာတည်း။

ကျော်နန္ဒသည် တအံ့တဩကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည် ။

မလှမ်းမကမ်းအရောက်မှာ ခင်ရင်တင်က ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး ...

‘ဝှတ်ဒ်ဘိုင် ... ဖိုတိုဂရပ်ဖာ’

ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်သွား၏။ ကျော်နန္ဒသည် စကြီအုတ်ခုံကို
လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်မိသည် ။ စောစော ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

တစ်ယောက်က အိတ်ထဲက ဆေးဖြူပြားလေး တစ်ပြားထုတ်ပြီး
ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။

တစ်ယောက်က ရှူဆေးဘူးကို နှာခေါင်းဝမှာ တွေ့ထား၏။

တစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လိုက်၊
လက်ကိုင်ပဝါကိုကြည့်လိုက်၊ ပါးကို ပွတ်ကြည့်လိုက်နှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေသည် ။

* * *

အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ သိနေ၏။ အိပ်မက်သာဆိုလျှင်
ခင်ရင်တင်က ခုလိုအသံ ထွက်ပြီး စကားပြောမှာ မဟုတ်။
လက်ဟန်ခြေဟန်သင်္ကေတနှင့်သာ ပြီးလိမ့်မည်။ ပြီးတော့
အိပ်မက်ကလည်း မနေ့ညကပဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး
မက်ထားခဲ့တာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်ရင်တင်က ‘နက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ’ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ။ ခုကျတော့ အိပ်မက်အတိုင်း တကယ်ပင် လာဆုံတွေ့ရ၏။ မနေ့ညက အိပ်မက်သည် ကြိုတင်နိမိတ်ပြခြင်းလို ဖြစ်နေ၏။ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက အိပ်မက်ပေးတာဖြစ်နိုင်၏။ ဒါမှ မဟုတ် ခင်ရင်တင်ကိုယ်တိုင်က အိပ်မက်ပေးခဲ့တာများ လား။

ဒါ ဆိုရင်တော့ ခင်ရင်တင်သည် သာမန်ရိုးရိုးလူမဟုတ်။ ဥစ္စာစောင့်လူဝင်စား ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အဲဒီအခါ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ရင် သိုက်ကပြန်ခေါ်မယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာရင် ခက်ရချေရဲ့ ဟု ကယောင်ကတမ်းတွေ စဉ်းစားနေတုန်း ...

‘ယူ ဘယ်ဆိုင်မှာ စားနေကျလဲ’

ခင်ရင်တင်က မေးလိုက်သည်။ ။ သူ မဖြေတတ်။ အခုနှစ်ပိုင်းတွေအတွင်း စားသောက်ဆိုင်က ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြောင်းလဲသွားပြီလဲ မသိ။ သူ့အနေဖြင့် မနက်က ထိုင်ခဲ့သည့် စားသောက်ဆိုင်တန်းကိုသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသေးသည်။ ။

ထို့ကြောင့်

‘ခင်ရင်တင် ကြိုက်တဲ့ နေရာသာ သွားပါ’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

‘တို့ က ဆီဒိုးနားမှာ စားချင်တယ်ဆိုရင်ရော’

ဟိုက် ... သောက်ခွဲပဲဟု စိတ်ထဲက အလန့်တကြားရေရွတ်မိ၏။

ကျော်နန္ဒ သတိပေးခဲ့တာ ဒိဋ္ဌမှန်နေပြီ။ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပညာပေးလိမ့်မယ် တော့ မထင်ခဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က အရှိအတိုင်း ခင်းပြလိုက်တာကောင်းမည်။ ထို့ကြောင့် ...

‘ကျွန် တော့် မှာ အေတီအမ်ကတ် ဆောင်ထားနိုင်တဲ့ အဆင့်မျိုး မရှိဘူးဗျာ’

‘ဒါဆိုရင် ဆော့ရိုးပဲ’ဆိုသော ခင်ရင်တင်ဆီက စကားကို စောင့်မျှော်နေစဉ် ...

‘ခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တချို့လူတွေလို ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်ပြီး ခေါ်သွားပြီးမှ ငွေမရှင်းနိုင်လို့ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေရတာထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့။ ကဲပါလေ ... စာကြည့်တိုက်သက်သာ စားသောက်ဆိုင်ကိုပဲ သွားကြတာပေါ့’

တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက် အဆောက်အအုံသစ်ကြီး၏ နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့ကြသည် ။ လမ်းမှာ ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်သွားကြသည် ။ တချို့ကျောင်းသားတွေက လှောင်သလိုလို ကြည့်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ နေမင်းမောင်ကို အားကျသည့် အရိပ်အယောင်တွေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ရှိနေ၏။ ကျောင်းသူတွေကတော့ သူတို့ ကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီးသည် နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ဝေဖန် ငြင်းခုံကြလေတော့သည် ။

စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြပြီးနောက် နေမင်းမောင်က မေးသည် ။

‘ဘာစားမလဲ’

‘ခုချိန်မှာ တို့ ဘာစားချင်နေတယ်လို့ ထင်သလဲဟင်’

နောက်တစ်ခါ လာပြန်ချေသေးဆိုတာမျိုးပဲ။ သူနှင့် စကားပြောလျှင် သတိထားမှ ဆိုသော အသိကို ရလိုက်၏။

‘ဘာစားချင်နေတယ်ဆိုတာထက် ဘာစားသင့်တယ်ဆိုတာကို ပြောပါရစေ’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

ပြောပြီး ခင်ရင်တင်က မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးစများကို စက္ကူလက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် တို့ နေသည်။ နေမင်းမောင်က ...

‘ရာသီဥတုက အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေတော့ သိပ်ပူတဲ့ အစားအစာတွေ မစားသင့်ဘူး၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နဲ့ အချိုရည်ဆိုရင် သင့်တော်မယ်ထင်တယ်’

‘ယူပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်က မဆိုးပါဘူး’

စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် အနားမှာ လာရပ်သည်။

‘ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် နှစ်ချပ်၊ သကြားမထည့်နဲ့ ၊ ပြီးတော့ ကွင်းလိမ္မော်ရည် နှစ်ခွက်’

နေမင်းမောင်က မှာလိုက်၏။ စားပွဲထိုးကလေး ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ခင်ရင်တင်က ...

‘ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို သကြားမထည့်ခိုင်းတာရယ်၊ ကွင်းလိမ္မော်ရည် မှာ တာရယ် ဘာကြောင့်လဲ’

‘ခင်ရင်တင်တို့လိုလူမျိုးက ကိုယ်အလေးချိန်မတက်အောင် ထိန်းတဲ့ အနေနဲ့ အချိုလျှော့ စားတတ်ကြတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကွင်းဖျော်ရည်က သဘာဝလိမ္မော်သီးက ထုတ်ထားတာဆိုတော့ ဗိုက်တာမင်စီ အပြည့်ပါတယ် မဟုတ်လား’

ခင်ရင်တင်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

‘ယူက မဆိုးပါဘူး၊ တို့ တွေဖူးတဲ့ အထဲမှာ တော့ အိုင်ကျူ
တော်တော်မြင့်တာပဲ’

နေမင်းမောင်သည် စားပွဲခုံကို ယောင်၍ ဖိကိုင်ထိန်းထားလိုက်မိ၏။
သူ့ကိုယ်ကြီး လေထဲ ရုတ်တရက် မြောက်တက်သွားသည် ဟု
ထင်မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်မှာ သူ့ခါးက ဆန့်ခနဲမတ်
သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ မြောက်နေစဉ်မှာ ပင် ခင်ရင်တင်က
တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည် ။

‘ယူ ... အညာက ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘ဗျာ ...’

သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲကြည့်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ’

ဟု အံ့ဩသံစွက်ပြီး မေးလိုက်သည် ။

ပြီးလိုက်ပြီး ...

‘ယူ ပင်ကိုအသားက ဖြူတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အင်္ကျီဖုံးခဲ့တဲ့
နေရာမှာ ဖြူပြီး နေရောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိခဲ့တဲ့ နေရာက ညိုနေတယ်’

‘ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နေပူဆာလှုံခဲ့တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ပြီး
နေပူဆာလှုံပါ့မလား၊ ယူလက်တွေ့မှာ လက်ဖမိုးနဲ့
လက်ချောင်းတွေကညိုပြီး လက်ဖျံပိုင်းက ဖြူနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အင်္ကျီ
လက်ရှည်ဝတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိသာတယ်၊ ပြီးတော့ ယူမျက်နှာက
အသားအရောင်ကလည်း ပင်ကို ရှိသင့်တာထက် နည်းနည်းလေး

အညိုဘက်သန်းနေတယ်။ ယူပုံစံက နေပူစပ်ခါးထဲမှာ အလုပ်လုပ်
ရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ နေရောင် မထိမဖြစ်လို့ သာကိုး၊
အဲဒီလိုနေရာမျိုးက အညာအရပ်ဒေသပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊’

‘တော်ပါပေရဲ့ ဗျာ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမေဆိုတာ မှတ်တယ်’

‘ မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ စီအိုင်ဒီက ကြည်မာခင်ဆိုတာ တို့ ရဲ့ ကြီးတော်ပဲ’

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည် ။ ထိုအခိုက်အတန့်ကစ၍
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုသည် စတင်အကျိုးသက်ရောက်သည် ဟု ယူဆရသည်
။

‘ကဲပါ ... ယူအကြောင်း အကဲခတ်မိသလောက် ဆက်ပြောနေရရင်
ဝမ်းတွင်းစုန်းလို့ ယိုးစွပ်နေပါဦးမယ်’

စားပွဲထိုးကလေးက မုန့်နှင့်အအေးဖန်ခွက်များ လာချပေးသည် ။
နေမင်းမောင်က မုန့်ပန်းကန်ကို ခင်ရင်တင်ဘက် တိုးပေးလိုက်ပြီး ...

‘စားလိုက်ပါဦး၊ ခင်မင်သိကျွမ်းရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့’

ခင်ရင်တင်က မုန့်တစ်ခုယူ၍ မြှောက်ပြပြီး ...

‘ဂလက်တူ ဆီးယူ’

နေမင်းမောင်ကလည်း မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်၏။
ခင်ရင်တင်က အရက်ဝိုင်းတွေမှာ လို ဖန်ခွက်ချင်းထိပြီး
ကောင်းချီးပေးသလို နေမင်းမောင်လက်ထဲက မုန့်ကို သူမုန့်နှင့်
လှမ်းထိလိုက်၏။

ပေါင်မုန့်သည် လျှပ်လိုက်ပစ္စည်းမဟုတ်။ သို့တိုင်အောင်
ပေါင်မုန့်ချင်းထိသည့်အခါ အသား ချင်းထိလိုက်ရသလို ရှိန်းခနဲဖိန်းခနဲ

ဖြစ်သွား၏။

* * *

ကျော်နန္ဒသည် စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက် လုပ်နေ၏။

‘ငါကွာ ... ဒီကောင် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားကာမှ လက်တို့လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ အရေးထဲ ခင်ရင်တင်က ဒီကောင့်ကို မျက်စိကျပြီး လာနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ လင်းတက ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတော့တာပဲ’

သူ့ ပုံ စံ မှာ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေသည့်ကြားက မင်းသမီးလေးပျောက်သွားသဖြင့် ဗျာ များ နေသော အထိန်းတော်ကြီးလို ဖြစ်နေ၏။

‘တို့ ဆေးတွေ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ယုံရမလို ဖြစ်နေပြီကွ၊ ဒါတောင် ဟိုက လက်ဖျားနဲ့ တောင် တို့ သေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းတို့ မြင်စေချင်တယ်၊ ဒီကောင်ဖြစ်နေပုံကို မျက်လုံးကြီးကြောင် ပြီး ခင်ရင်တင်ကို ငေးကြည့်နေတာ၊ ဒီအချိန်မှာ ခင်ရင်တင်က ရှင့်လက်က နာရီ ချွတ်ပေးစမ်းပါ ဆိုရင်တောင် နာခံမယ့်ပုံမျိုးပဲကွ’

‘မင်းဆွဲကြိုးပါ အဆစ်ပါမသွားတာ ကံကောင်းလို့ လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့’

ဖိုးဇော်က ဝင်ပြောသည် ။ ကိုရဲ့ လည်း ...

‘မင်းကလည်း မင်းပဲ၊ ဘာမှ မပြောဘဲ ထားလိုက်ရင် ပြီးရော၊ အခုတော့ မင်းလုပ်ပုံက ကြောင်လွန်းတယ်၊ ဗီဒီယိုအခွေတွေ ဘာတွေ ပြပြီးတော့မှ သတိပေးစကားပြောတယ်ဆိုတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရေခဲမုန့်ဆိုင်အထိ တကူးတကနဲ့ ခေါ်သွားပြီးမှ

သေသေချာချာ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အဲဒီရေခဲမုန့်နဲ့ မတည့်ဘူး၊
ချောင်းဆိုးလိမ့်မယ်လို့ ပြောသလိုဖြစ်နေပြီ’

‘အေးကွ၊ လူဆိုတာက မကြည့်ပါနဲ့ ဆိုရင် ပိုပြီးကြည့်ချင်တယ်၊
မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုရင် ပိုပြီး စမ်းကြည့်ချင်တာ သဘာဝပဲကွ’

ကျော်နန္ဒက ခေါင်းကုတ်ပြီး ...

‘ငါကလည်း စိုးရိမ်လို့ ပါကွ၊ ဒီကောင်က ရုပ်ဖြောင့်တယ်
မဟုတ်လား၊ မတော်တဆ ခင်ရင်တင်နဲ့ ဆုံမိရင် ဟိုက
အမိဖမ်းလိုက်မှာ စိုးလို့ ကြိုပြီးသတိပေးမိတာပါကွာ’

‘မင်းသတိပေးလိုက်လို့ အခုတော့ ပိုပြီးမြန်မြန်ဆန်ဆန်
ငြိသွားပြီပေါ့ကွာ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင့်ကိုတော့ ရအောင် ထိန်းရမှာ ပဲ’

‘ဒီကောင့်အကြောင်းလည်း မင်းသိသားပဲ၊ သူလုပ်ချင်တာဆိုရင်
ဘယ်တုန်းက တားလို့ ရဖူးလို့ လဲ၊ ဆယ်တန်းတုန်းကတည်းက
ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲကွာ’

ထိုစဉ် သူတို့ ဆီသို့ နေမင်းမောင်လျှောက်လာနေတာ တွေ့ရ၏။
ကျော်နန္ဒက ဟိုနှစ်ကောင်ကို လက်ကုတ်ပြီးပြသည်။

နေ မ င်း မော င် လျှော က် လာ နေ ပုံ မှာ တမင်တကာ
စတိုင်ထုတ်လာမှန်း သိသာ၏။ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်နေ၏။

‘ဟေ့ကောင် ... ဖနောင့်သံစူးလာလို့ လား’

ကိုရဲက စပြီး နှိပ်ကွပ်သည် ။ ဖိုးဇော်ကလည်း ...

‘ဒီ နား မှာ ချေးခြောက်တွေ ဘာတွေရှိရင် ဖုံးဖိထားကွ၊ တော်ကြာ

ဒီကောင် ကောက်စားနေ ဦးမယ်’

နေမင်းမောင်က သူတို့ ပြောတာကိုဂရုမစိုက်။ ကျော်နန္ဒ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ...

‘ဒီ မှာ ကျော်နန္ဒ မင်းပြောတော့ ခင်ရင်တင်နဲ့ တစ်ခါစကားပြောဖူးရင် နောက်တစ်ခါ မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူးဆို၊ မင်းစကားမှားနေပြီ’

‘ဘာ မှားတာလဲ၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ လန်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား’

‘ မဟုတ်ဘူး ၊ သူနဲ့ တစ်ခါစကားပြောဖူးတာနဲ့ တစ်သက်လုံး စွဲလမ်းသွားရောလို့ မင်းပြော သင့်တာ’

‘သွားပါပြီကွာ၊ အရူးကို ဘီယာတိုက်မိသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ပုလင်းမြင်တိုင်း လက်ညှိုးထိုးနေ တော့မှာပဲ’

နေမင်းမောင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်

။

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ သူက ဘီယာပုလင်းဆိုရင် ငါက ဖန်ခွက်၊ သူက စီးကရက်ဆိုရင် ငါက မီးခြစ်ကလေး၊ ပြီးတော့ ...’

‘သူက အိမ်သာဆိုရင် မင်းက ချေးကုံးစက္ကူ’

ကျော်နန္ဒက ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသဖြင့် သိပ်ထည့်လိုက်၏။
နေမင်းမောင်က နာပုံမပေါ်။

‘မင်း တော်တော်ခက်သေးတယ် ကျော်နန္ဒ’

‘မင်းက ခက်နေတာ၊ ခင်ရင်တင်က တခြားကောင်တွေနဲ့ တွဲရတာ ပြီးငွေနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းကိုတွေ့လိုက်တော့

အသစ်အဆန်းသဘောမျိုး အပျင်းပြေ တွဲလိုက်တာကွ၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အသစ်ဖွင့်လို့ ဘယ်လိုနေလဲ မြည်းစမ်းကြည့်တဲ့
သဘောပဲ’

‘မင်းပြောသလောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်နိုင်တာက
တခြားကောင်တွေက သူနဲ့ ဉာဏ် ရည်ချင်းမယှဉ်နိုင်လို့
ခါခါထုတ်ခံနေရတာပါ။ ငါက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ သူက ငါ့ကို အိုင်ကျူ
အဆင့်မြင့်တယ်လို့ တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်’

ကျော်နန္ဒက ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး ...

‘မြှောက်ပေးတိုင်း အကောင်းမှတ်မနေနဲ့ ၊ အဲဒါ မင်းကို
ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းနေတာ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... လူတစ်ယောက်ဟာ
မြေ ကြီး ပေါ်မှာ ခိုင်ခိုင်မာမာရပ်နေတဲ့ အခါထက် မြှောက်ပေးလို့
အောက်ခြေလွတ်သွားတဲ့ အခါ ရိုက်လဲချဖို့ ပိုလွယ်တယ်ကွ၊ မှတ်ထား’

နေမင်းမောင်က မခိုးမခန့်ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့

‘ငါကလည်း ကျရင်တောင်မှ သူ့ရင်ခွင်ထဲပဲ လဲချမယ့် ကောင်မျိုးကွ’

* * *